

Aar kommet noget mere behersket over hendes Væsen, men samtidig ogsaa noget afmaalt og en ikke helt naturlig Ligegladhed. Overfor alle Fremmede viste hun en frastødende Kulde. Men heller ikke for sine nærmeste var hun altid let at omgaaes. Hun opholdt sig for det meste inde paa sit Værelse, hvor hun sad og læste. Blandt andet studerede hun Sanskrit, hendes Faders Fag, som hun undertiden tænkte paa for Alvor at dygtiggøre sig i. Rigtignok talte hun ogsaa om at blive Almuelærerinde, ja slog undertiden paa at ville oprette en Børneskole efter moderne Undervisnings-Principer, — var i det hele begyndt at betragte Livets Opgaver med den overdrevne Nøgternhed, som er ejendommelig for Damer, der har besluttet sig til at blive gamle uden dog at være det.

Trods alt dette viste der sig i det Salomonske Hus hyppig, undertiden daglig, et Menneske, der af Familjens øvrige Bekendte i Almindelighed betegnede som Jakobs tilkommende Mand. Det var en vis Hr. Eybert, en af Byens større Fabriksejere og tillige bekendt som Politiker af den fritænkerisk-liberale — saakaldte »evropæiske« — Gruppe, en trods sin praktiske Virksomhed sjælden kundskabrig Mand og en varm Beundrer af Dr. Nathan. Han var noget ude over sin bedste Alder, nemlig omkring de fyrre, og desuden Enkemand med to Børn. Hans Kærlighed til Jakobe var en